

Εργασία και Συνδικαλισμός

Σύλλογος Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος
1917 - 2001

Λίγα λόγια για τα παιδιά

Το βιβλίο που έχεις στα χέρια σου θα σε βοηθήσει να αποκτήσεις πολύτιμες γνώσεις και χρήσιμες πληροφορίες για την εργασία στο πέρασμα των αιώνων!

Από την πρωτόγονη μορφή ζωής που βασιζόταν στη συλλεκτική οικονομία και την απλή εκμετάλλευση των φυσικών πόρων του εδάφους και του νερού, στην εκβιομηχάνιση και τη μεγάλη παραγωγικότητα της εργασίας, από τους δούλους και τους δουλοπάροικους, στους ελεύθερους εργάτες και στους μισθωτούς εργάτες.

Στη συνέχεια θα πληροφορηθείς μέσα από ποιες ανάγκες δημιουργήθηκαν τα πρώτα συνδικάτα και πώς αποκτήθηκαν οι συνδικαλιστικές ελευθερίες των εργαζομένων, για τις εργασιακές σχέσεις, για τους αγώνες των εργαζομένων και την προσπάθειά τους για καλύτερευση των όρων εργασίας τους.

Τέλος, θα μάθεις τι είναι ο Σύλλογος Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας, με τι θέματα ασχολείται και ποιες είναι οι κατακτήσεις που έχει πετύχει στα 84 χρόνια λειτουργίας του.

Σταύρος Κούκος

Πρόεδρος ΣΥΕΤΕ

Η εργασία

Η εργασία είναι νόμος της φύσης, γι' αυτό:

- όλοι επαινούν τους εργατικούς ανθρώπους, ενώ αντίθετα
- όλοι κατηγορούν και περιφρονούν τους φυγόπονους.

Με την εργασία τους οι άνθρωποι προσπαθούν:

- να αποκτήσουν ότι έχουν ανάγκη.
- να παράγουν αγαθά, υπηρεσίες ή πληροφορίες που χρειάζονται οι ίδιοι και οι άλλοι άνθρωποι
- να υποτάξουν τη φύση και να απελευθερώσουν τις δικές τους δημιουργικές ικανότητες, προκειμένου να δημιουργηθούν πνευματικά και πολιτιστικά έργα.

Τελικά, η εργασία είναι μια κοινωνική ενέργεια και αφού προσφέρεται από πολλούς ανθρώπους μαζί, πρέπει να είναι οργανωμένη!

Θέμα οργάνωσης λοιπόν!

Εδώ αρχίζουν να δημιουργούνται τα προβλήματα:

1. Πώς θα γίνει ο καταμερισμός της εργασίας μεταξύ των εργαζομένων;
2. Ποιος θα παίρνει τις αποφάσεις για το τι πρέπει να γίνει;
3. Ποιος θα συντονίζει την εργασία ώστε οι ενέργειες να είναι αρμονικές;

Η εργασία είναι μια πολύ παλιά ιστορία

1 Όταν οι άνθρωποι ζούσαν με πρωτόγονη μορφή

Στις πρωτόγονες εποχές οι άνθρωποι, για να ζήσουν, εκμεταλλεύονταν τους φυσικούς πόρους του εδάφους και του νερού: κυνηγούσαν, ψάρευαν, μάζευαν καρπούς και χόρτα.

Είχαν και αυτοί ωστόσο να αντιμετωπίσουν διάφορα προβλήματα:

- πόση ποσότητα τροφής έπρεπε να μαζέψουν
- πόσο έπρεπε να εργαστούν για να την αποκτήσουν
- ποιοι έπρεπε να ασχοληθούν με την κάθε δουλειά

Που σημαίνει ότι για την καλή οργάνωση της εργασίας χρειάζεται:

- καταμερισμός των ενεργειών
- καταμερισμός των εξουσιών

2 Όταν οι άνθρωποι χωρίζονταν σε ελεύθερους και δούλους

Στις δουλοκτητικές κοινωνίες, στην αρχαία Βαβυλώνα, στην Αίγυπτο, στην αρχαία Ελλάδα, στη Ρώμη, κλπ., οι άνθρωποι χωρίζονταν σε ελεύθερους και δούλους

Εκείνοι που δούλευαν περισσότερο ήταν οι δούλοι οι οποίοι, ως επί το πλείστον, ήταν:

- οι αιχμάλωτοι πολέμου
- οι αρπαγμένοι από τους πειρατές
- οι κάτοικοι μιας κατακτημένης περιοχής.

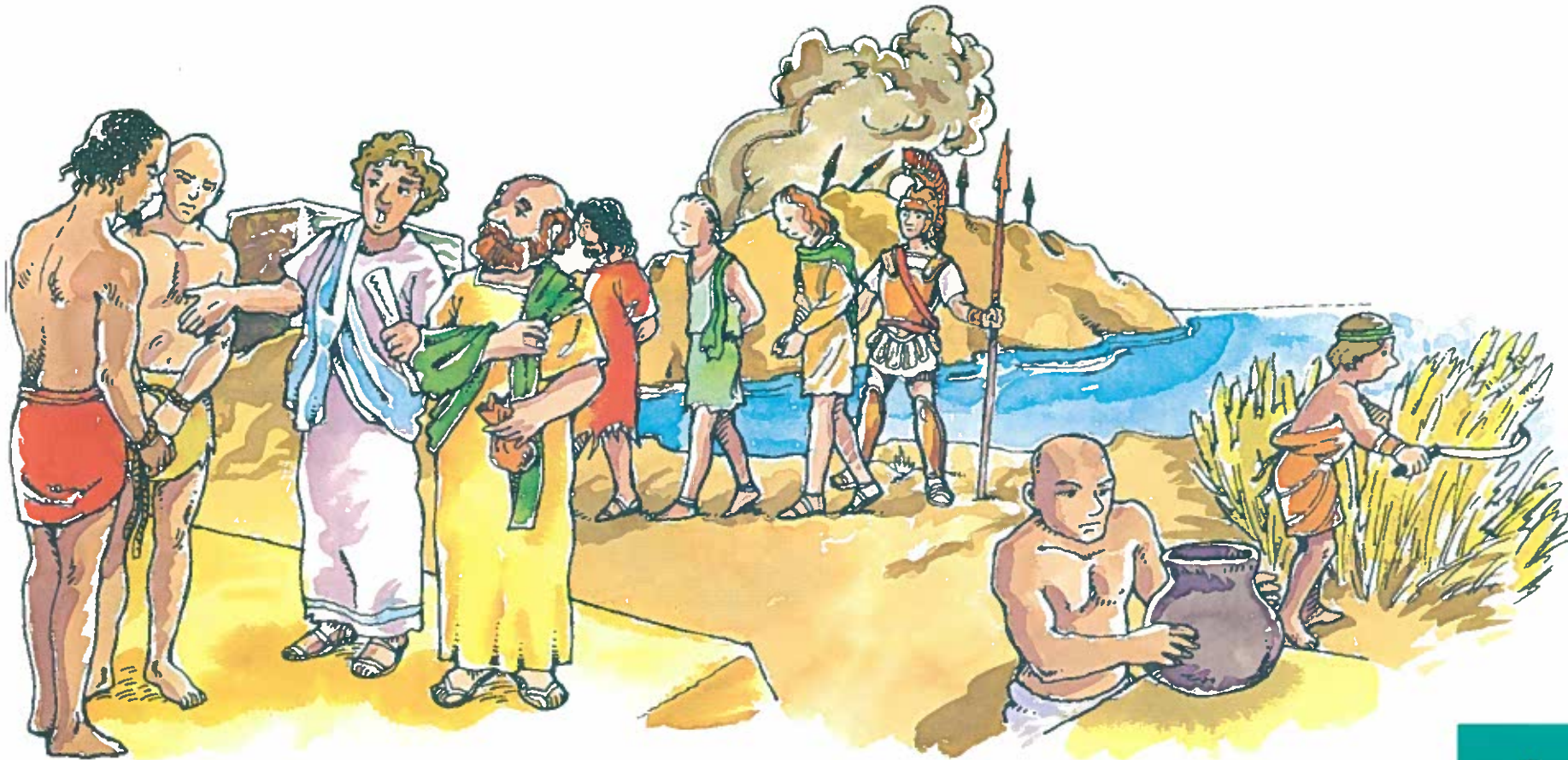
Οι νικητές ενός πολέμου, αντί να σκοτώνουν τους νικημένους, προτιμούσαν να τους υποδουλώνουν, και να χρησιμοποιούν τις εργασιακές τους ικανότητες σε αγροτικές και βιοτεχνικές εργασίες.

Σε αντάλλαγμα τους παραχωρούσαν την τροφή που χρειάζονταν για να ζήσουν, ή, αν δεν τους είχαν ανάγκη, τους πουλούσαν στις αγορές δούλων!

Μια τέτοια αγορά δούλων ήταν η Δήλος, το νησί των Κυκλάδων.

Η ελληνική νομοθεσία όριζε ρητά τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των δούλων, όπως π.χ:

- δεν μπορούσαν να πάρουν μέρος στον πόλεμο
- δεν μπορούσαν να πάρουν μέρος στις συνελεύσεις των πολιτών
- αλλά, μπορούσαν να ασχοληθούν με τη βιοτεχνία και το εμπόριο

3. Όταν οι άνθρωποι χωρίζονταν σε φεουδάρχες και δουλοπάροικους

Στις φεουδαρχικές κοινωνίες, εκείνοι που ζούσαν ή εργάζονταν στα κτήματα ενός γαιοκτήμονα (οι δουλοπάροικοι), ανήκαν στον αφέντη, όπως και τα κτήματα.

Ο γαιοκτήμονας όμως, σύμφωνα με το δίκαιο της εποχής, δεν είχε επάνω τους δικαίωμα ζωής και θανάτου, δεν μπορούσε να τους διώξει από τα κτήματα, αλλά κι εκείνοι δεν μπορούσαν να εγκαταλείψουν τα κτήματα.

Με τα χρόνια οι δουλοπάροικοι απέκτησαν το δικαίωμα να γίνονται κύριοι (ιδιοκτήτες), σε ένα μέρος της γης που καλλιεργούσαν, ή στα ζώα που φρόντιζαν και τότε η ζωή τους άρχισε να καλλιερεύει.

4. Όταν άρχισε η διάκριση ανάμεσα στις αγροτικές εργασίες της νωαίθρου και τις βιοτεχνικές εργασίες στις πόλεις.

Τότε άρχισε και ο διαχωρισμός ανάμεσα:

- στους ελεύθερους εργάτες, που δούλευαν όπου έβρισκαν δουλειά και έπαιρναν ένα ημερομίσθιο.
- στους τεχνίτες των πόλεων (σιδεράδες, μαραγκοί, παπουτσήδες), που κατείχαν μία τέχνη και ζούσαν από αυτή.
- στους ελεύθερους καλλιεργητές που ζούσαν στην γύρω περιοχή και καλλιεργούσαν τα χωράφια.

Εκτός όμως από την κανονική τους δουλειά, όλοι είχαν την υποχρέωση να εκτελούν διάφορες εργασίες χωρίς αμοιβή, τις αγγαρείες, εργασίες που σχετίζονταν:

- με την άμυνα της πόλης τους (κατασκευή φρουρίων, κωπηλασία σε πλοία).
- με τη δημιουργία υποδομών (διάνοιξη δρόμων, κατασκευή μεταφορικών μέσων)
- με τις καταναλωτικές ανάγκες των αφεντάδων (κατασκευή πύργων).

Ένας νέος συντελεστής: το χρήμα

Την εποχή αυτή έχουν δημιουργηθεί πλέον οι οικονομικές προϋποθέσεις για το πέρασμα στο καθεστώς της μισθωτής εργασίας.

Η οργάνωση της εργασίας στηρίζεται τώρα σ' ένα νέο συντελεστή: το χρήμα. Οι εργαζόμενοι πληρώνονται κανονικά με ημερομίσθια, όταν ξαφνικά ...

... ξαφνικά εμφανίζεται ένα οικονομικό πρόβλημα, που στις κατοπινές εποχές θα αποκτήσει πολύ μεγάλη σημασία: το πρόβλημα του καθορισμού της τιμής της εργασίας, δηλαδή πόσο πρέπει να πληρώνεται μια εργασία.

5. Την εποχή που οι εργαζόμενοι οργανώθηκαν σε συντεχνίες και συνάφια (Μεσαίωνες)

Για πρώτη φορά οι βιοτέχνες, οι έμποροι και όλοι όσοι ασχολούνταν με την ίδια οικονομική δραστηριότητα, οργανώθηκαν σε συντεχνίες* και συνάφια* με σκοπό να προστατεύσουν τα κοινά τους συμφέροντα.

Με τις οργανώσεις αυτές προσπαθούσαν:

- να κρατούν κλειστά τα επαγγέλματα, εμποδίζοντας την είσοδο των νέων και των γυναικών
- να οργανώνουν δίκαια τον καταμερισμό της εργασίας
- να υπερασπίζονται τα μέλη της συντεχνίας τους
- να βάζουν περιοριστικούς κανονισμούς για τη μαθητεία, δίπλα σ' έναν αρχιμάστορα

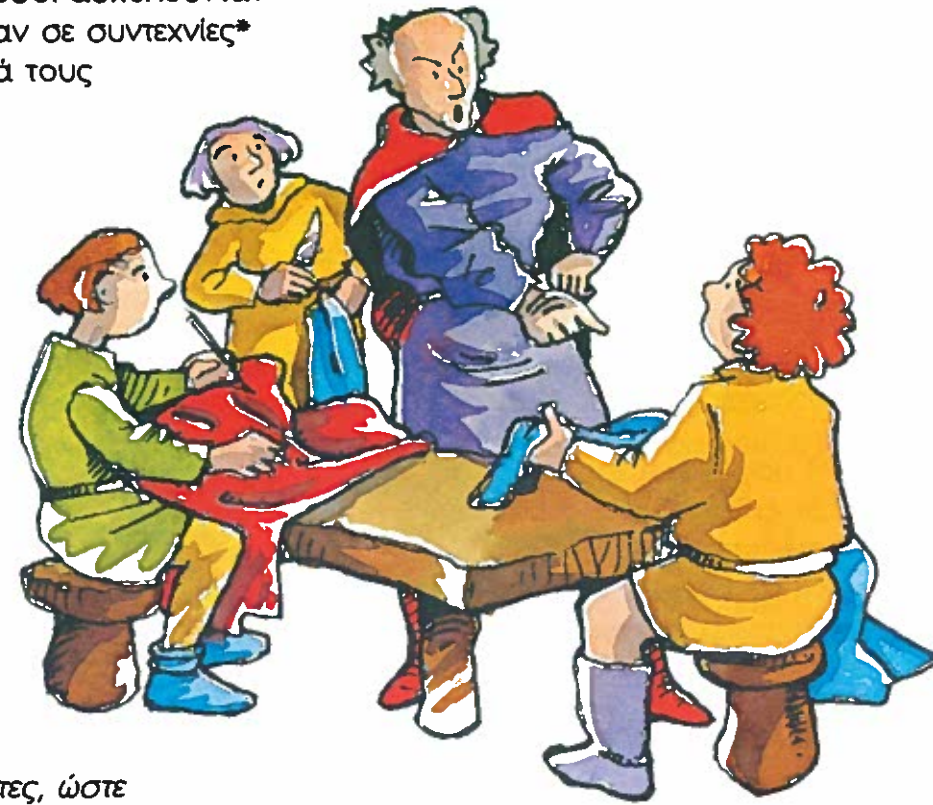
Μα γιατί να υπάρχουν περιορισμοί στη μαθητεία;

Για να έχουν οι αρχιμάστορες το μονοπώλιο της τέχνης τους και οι άλλοι να είναι ανειδίκευτοι εργάτες, ώστε να εξαρτώνται από αυτούς.

Συνήθως ο γιος ακολουθούσε το επάγγελμα του πατέρα του.

Εκτός αυτού, η τιμή της εργασίας έπρεπε να είναι χαμηλή. Τα ημερομίσθια των εργατών έπρεπε να είναι χαμηλά και, για να παραμείνουν χαμηλά, οι τεχνίτες έπρεπε:

- να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για τις λίγες θέσεις εργασίας
- να είναι διατεθειμένοι να δεχτούν και τους πιο δυσμενείς όρους εργασίας
- να είναι αναγκασμένοι να δεχτούν και τα πιο χαμηλά ημερομίσθια

*συντεχνίες και συνάφια = εμπορικές και βιοτεχνικές ενώσεις

6. Την εποχή που η παραγωγή γίνεται βιομηχανική

Με την εμφάνιση και ανάπτυξη της βιομηχανικής παραγωγής τα πράγματα άλλαξαν:

- η βιοτεχνική παραγωγή μειώθηκε
- πολλοί βιοτέχνες έμειναν άνεργοι και αναγκάστηκαν να δουλέψουν σαν εργάτες στις βιομηχανίες
- οι γεωργοί μετοίκησαν στις πόλεις, για να δουλέψουν και αυτοί στις βιομηχανίες

Έτσι δημιουργήθηκε το βιομηχανικό προλεταριάτο.

Από τότε άλλαξαν τελείως οι συνθήκες εργασίας:

- απαγορεύτηκαν οι εργατικές ενώσεις (οι εργάτες δεν προστατεύονταν από καμιά οργάνωση συντεχνιακού τύπου)
- η εργασία έχασε τον ανθρώπινο χαρακτήρα της και έγινε εμπόρευμα
- η τιμή της εργασίας διαμορφώνονταν ανάλογα με την προσφορά και τη ζήτηση (δηλαδή οι εργάτες ήταν ελεύθεροι να πουλούν την εργασία τους σε όποιον προσέφερε περισσότερα.)

Και τότε τι συνέβη;

- Όλοι αυτοί, που συγκεντρώθηκαν στις πόλεις, ζητούσαν δουλειά και υπήρχε μεγάλη προσφορά εργασίας
- Οι εργάτες δεν τολμούσαν να διαπραγματευτούν την τιμή της δουλειάς τους, γιατί οι θέσεις εργασίας ήταν λίγες
- Επειδή υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός οι επιχειρηματίες προσπαθούσαν να περιορίσουν το κόστος των προϊόντων τους, γι' αυτό μείωναν τους μισθούς των εργατών.

Τι αποτέλεσμα είχε αυτό;

- τα ημερομίσθια ήταν πολύ χαμηλά
- γυναίκες και ανήλικα παιδιά χρησιμοποιούνταν σε ανθυγιεινές δουλειές
- οι συνθήκες εργασίας ήταν απάνθρωπες

7. Την εποχή που οι άνθρωποι κινούνται σε εργοδότες και εργαζόμενους

(αυτή η εποχή συνεχίζεται ακόμη)

Στις κεφαλαιοκρατικές* κοινωνίες, ο εργαζόμενος αποκτά ελεύθερη νομική υπόσταση. Σήμερα ο καθένας έχει το δικαίωμα να επιλέξει ελεύθερα το επάγγελμα που θα εξασκήσει (ελευθερία εργασίας).

- δεν υπάρχουν κλειστά επαγγέλματα, όπως οι συντεχνίες
- κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να ακολουθήσει το επάγγελμα των γονιών του
- η εργασία οργανώνεται με βάση τις νέες ανάγκες.

Πάλι θέμα οργάνωσης;

Τώρα πια, για να αναπτυχθεί η παραγωγικότητα έπρεπε:

- να γίνεται καλύτερη οργάνωση της εργασίας,
- να υπάρχει καλύτερος καταμερισμός εργασίας
- να ανανεώνονται τα όργανα της εργασίας.

Όλα αυτά έβαλαν τους οικονομολόγους σε σκέψεις...

Σκέφτονταν λοιπόν:

- ότι η αμοιβή της εργασίας δεν έπρεπε να ξεπεράσει το "επίπεδο συντήρησης", δεν έπρεπε δηλαδή να ξεπεράσει το επίπεδο που μόλις επιτρέπει στους εργαζόμενους να ζουν και να εργάζονται.
- ότι αν αυξάνονταν πολύ οι μισθοί, οι εργαζόμενοι θα ήταν σε θέση να ανατρέφουν περισσότερα παιδιά, γεγονός που θα αύξαινε την προσφορά εργασίας και έτσι θα κατέβαινε το επίπεδο των μισθών. Οι μισθοί όμως δεν θα τους έφταναν πλέον για να ζήσουν και τότε οι εργαζόμενοι θα ξεσηκώνονταν.

Τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν....

8. Την εφοχή που αρχίζει ο συνδικαλισμός* και κατοχυρώνονται οι συνδικαλιστικές ελευθερίες

Οι εργαζόμενοι δύσκολα μπορούν να υπερασπίσουν μόνοι τους τα συμφέροντά τους, γι' αυτό ενώνονται και σχηματίζουν επαγγελματικά σωματεία (συνδικάτα) με σκοπό την προάσπιση των συμφερόντων τους.

Με τη συνδικαλιστική δράση τους, οι πολίτες συμμετέχουν στην πολιτική και οικονομική ζωή του κράτους, χωρίς να τους δημιουργούνται προβλήματα από τον χώρο της δουλειάς τους.

* Άλλωστε ο νόμος και η πολιτεία προστατεύουν το δικαίωμα των εργαζομένων:

- να συγκροτούν σωματεία, συνδικάτα κλπ.
- να συγκεντρώνονται ελεύθερα για να συζητούν
- να αποφασίζουν για κάθε ζήτημα που προκύπτει και που αφορά την εργασία τους, τα συμφέροντά τους και την βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου.

Οι ελευθερίες αυτές είναι κατοχυρωμένες από το σύνταγμα με ειδικούς νόμους.

Τα συνδικάτα*

Η ανάπτυξη του συνδικαλισμού και οι αγώνες των εργαζομένων άλλαξαν σιγά σιγά τις συνθήκες αγοράς της εργασίας. Η εργασία σήμερα θεωρείται κοινωνικό δικαίωμα και οι εργαζόμενοι ζητούν από το κράτος να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες και τις ευκαιρίες, ώστε όλοι να βρίσκουν δουλειά. Σήμερα η προσφορά της εργασίας, η αμοιβή δηλαδή του εργαζόμενου, ρυθμίζεται από τα ίδια τα συνδικάτα, έτσι που να πετυχαίνονται:

- υψηλότεροι μισθοί,
- και ανθρωπινότεροι όροι εργασίας.

Τα συνδικάτα κάνουν διαπραγματεύσεις και ...πολλές διαβουλεύσεις μέχρι να πετύχουν, μέσα από συμβάσεις και συμφωνίες, τις αμοιβές και τους όρους εργασίας των εργαζομένων. Τα συνδικάτα δίνουν πολύ σημασία στη διατήρηση της απασχόλησης - της εργασίας δηλαδή - και συμπαραστέκονται στους εργαζόμενους κάνοντας δικό τους θέμα κάθε περίπτωση;

9. Η επέμβαση της κρατικής εξουσίας

Το κράτος αρχίζει να επεμβαίνει όλο και περισσότερο στη ρύθμιση της αγοράς και των όρων εργασίας:

- εκδίδει νόμους για την εργασία των παιδιών και των εγκύων γυναικών
- παρέχει προστασία για τα εργατικά ατυχήματα
- παρέχει κοινωνική ασφάλιση και επίδομα ανεργίας
- φροντίζει για υγιεινές όρους στον τόπο εργασίας
- ορίζει ημέρες άδειας με αποδοχές
- κάνει ρυθμίσεις για την καλύτερη συνεργασία μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών

Το κράτος επεμβαίνει διότι μπαίνει θέμα εργασιακών σχέσεων.

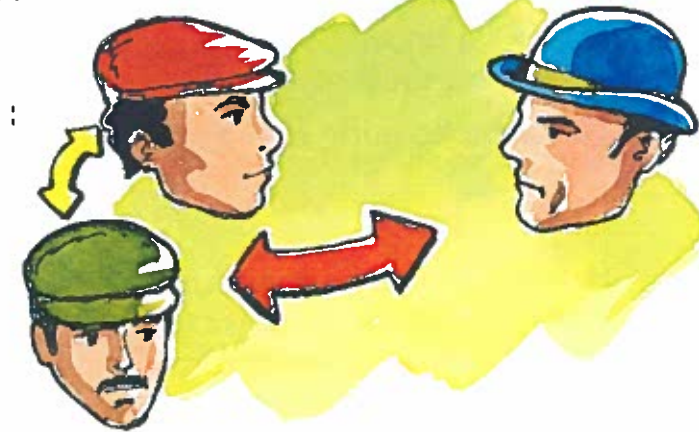
Εργασιακές σχέσεις είναι το σύνολο των σχέσεων που προκύπτουν :

- ανάμεσα στους εργοδότες και τους εργαζόμενους
- στους εργαζόμενους μεταξύ τους στο χώρο της εργασίας τους.

Το κράτος παρεμβαίνει για να ρυθμίσει θέματα που θα διευκολύνουν τις εργασιακές σχέσεις και για τον λόγο αυτό θεσπίζει:

- τις συλλογικές διαπραγματεύσεις
- το θεσμό της διαιτησίας
- τις διαδικασίες για την επίλυση εργασιακών διαφορών
- το καθορισμό των τρόπων αξιολόγησης και αμοιβής της εργασίας
- τις διαδικασίες πρόσληψης
- τις διαδικασίες συνταξιοδότησης

Το κράτος δίνει τη δικαιοδοσία στους εργαζόμενους να οργανώνουν με το δικό τους τρόπο την παροχή της εργασίας τους.

10. Διαδικήσεις με όλα τα νόμιμα μέσα

Η συλλογική δράση, οι κινητοποιήσεις και οι παρεμβάσεις των συνδικάτων του κάθε κλάδου στην κοινωνία και στην κυβέρνηση ήταν, και είναι πάντα, βασικό μέσο προστασίας των εργαζομένων και αποτελεσματικός μοχλός βελτίωσης των αμοιβών τους και των όρων εργασίας τους.

Από την πλευρά της η πολιτεία αναγνωρίζει ότι οι εργαζόμενοι έχουν νόμιμο δικαίωμα να διεκδικούν τη βελτίωση των όρων της εργασίας τους και της ζωής τους, με όλα τα μέσα και...

... και με απεργίες :

Οι εργαζόμενοι μπορούν να εγκαταλείψουν προσωρινά την εργασία τους, με σκοπό την προστασία των επαγγελματικών τους συμφερόντων.

Έγκλημα και τιμωρία

Στις αρχές του 19ου αιώνα, η συλλογική αποχή από την εργασία, δηλαδή η απεργία, χαρακτηρίζονταν ως έγκλημα από τους ποινικούς νόμους!

Το δικαίωμα της απεργίας άργησε πολύ να αναγνωριστεί στις χώρες της Ευρώπης και ακόμη περισσότερο στην Ελλάδα.

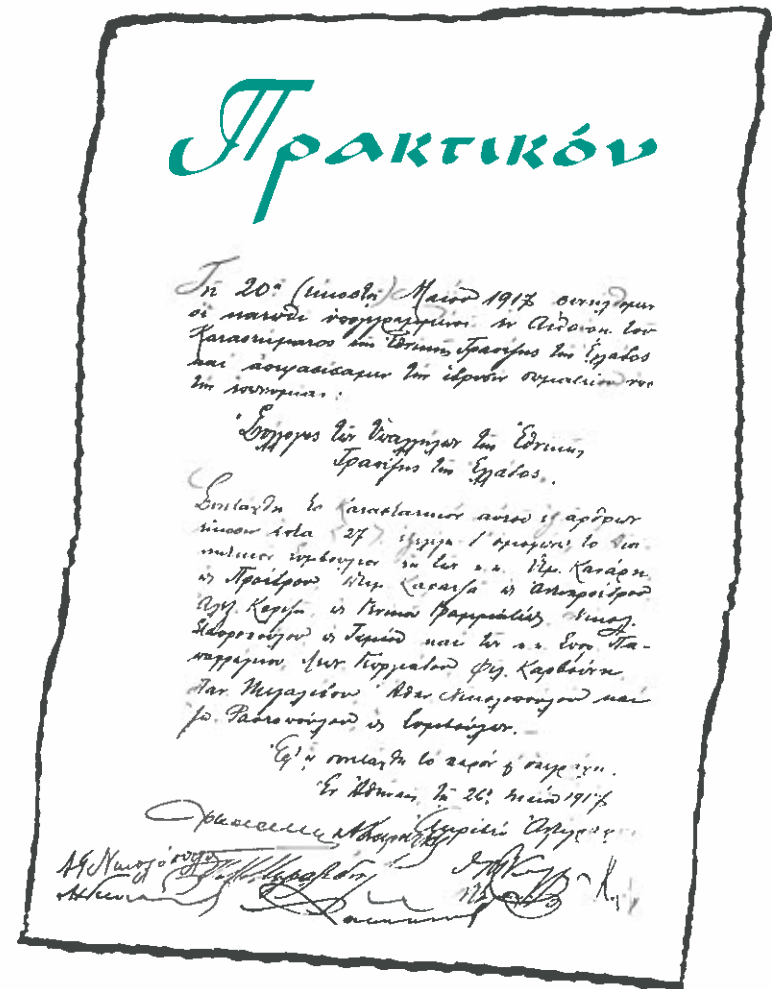
- στη Βρετανία αναγνωρίστηκε το 1825
- στη Γαλλία το 1864
- στην Ιταλία το 1889
- στην Ελλάδα το 1975

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας 1917

Ιδρύθηκε στην Αθήνα το 1917, με σκοπό τότε:

- να ασχολείται με κάθε θέμα που αφορά τους υπαλλήλους της τράπεζας
- να παρέχει επιμόρφωση με βιβλιοθήκες, διαλέξεις και κάθε άλλο μέσο.
- να δημιουργήσει ένα χώρο συναντήσεων των υπαλλήλων

Το έγγραφο αυτό είναι το Πρακτικό Ύδρυσης του Συλλόγου Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας, στο οποίο αναγράφεται ότι την 20η Μαΐου 1917:

- συντάχθηκε το Καταστατικό του Συλλόγου Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας
- και εκλέχτηκε Διοικητικό Συμβούλιο

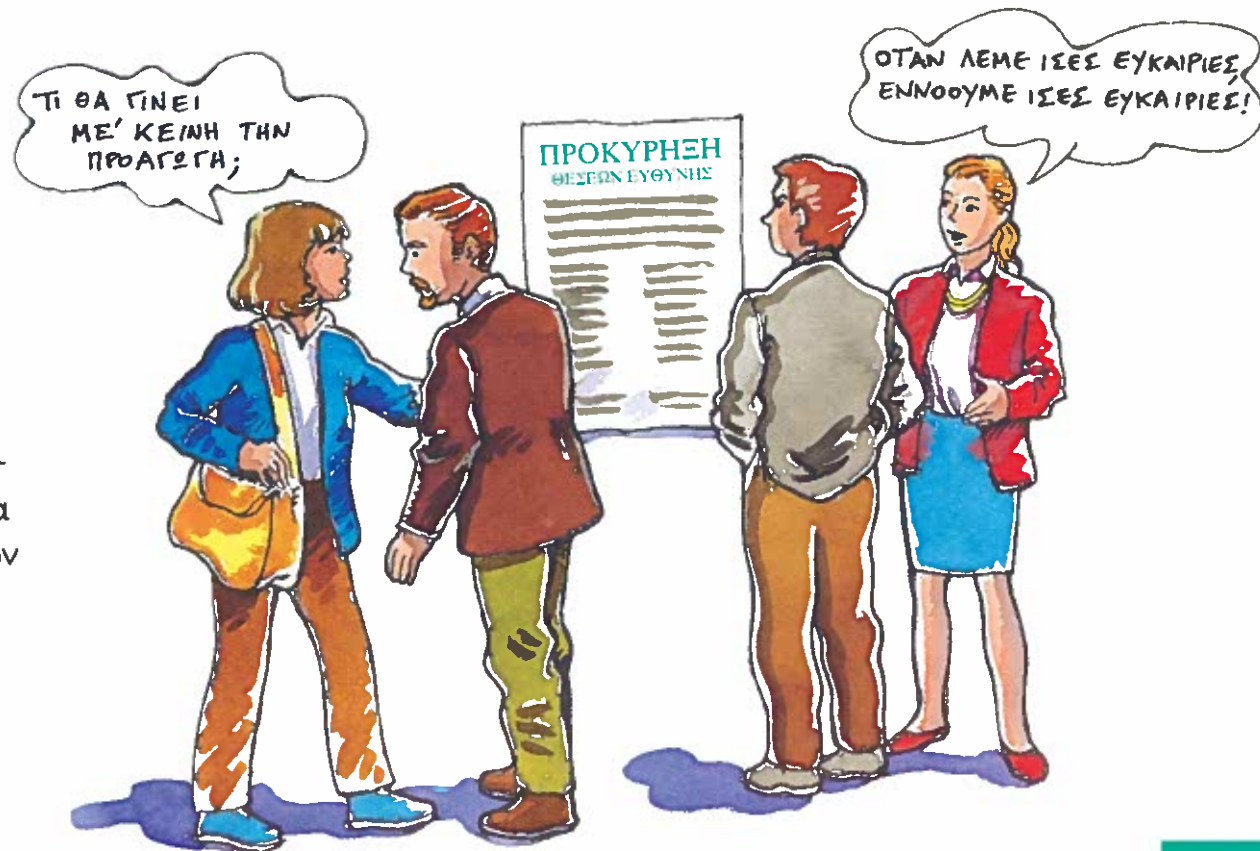
2001

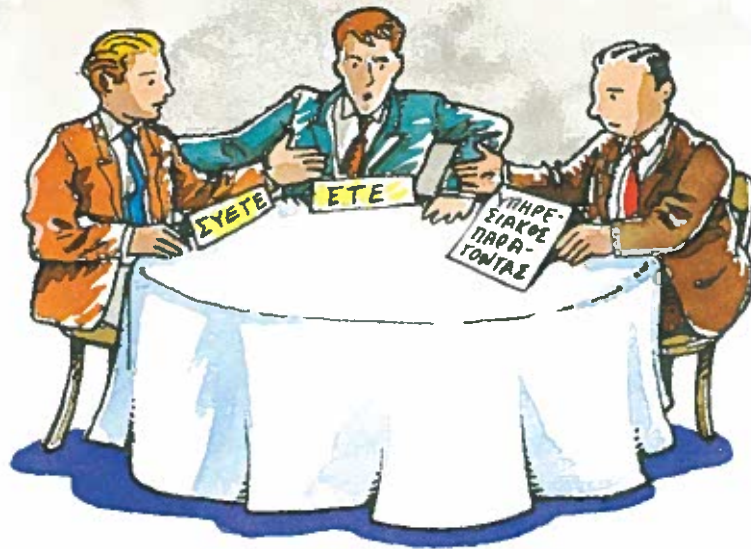
Από το 1977 μέχρι σήμερα ο Σύλλογος Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας πέτυχε πολλές και σημαντικές κατακτήσεις! Με πρωτοβουλία του ΣΥΕΤΕ:

- Ιδρύθηκε το Ταμείο Υγείας του Προσωπικού της Εθνικής Τράπεζας
- Εκδόθηκε η εφημερίδα " Η Τραπεζιτική "
- Λειτουργήσε απεργιακό ταμείο

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων της Εθνικής Τράπεζας συνεχίζει να ασχολείται με τα θέματα των υπαλλήλων της Εθνικής Τράπεζας:

- Συμμετέχει με εκπροσώπους του σε όλα τα Συμβούλια και τις Επιτροπές που ασχολούνται με θέματα προσωπικού
- Εξασφαλίζει τη διαφάνεια, την αντικειμενικότητα και την αξιοκρατία στη διαδικασία τοποθέτησης στελεχών
- Δημιουργεί "Αμοιβαίο Κεφάλαιο" για πρόσθετο εφάπαξ στους εργαζόμενους

- ◀ Συμμετέχει με δύο εκπροσώπους του στο Διοικητικό Συμβούλιο της Εθνικής Τράπεζας, προβάλλοντας τις θέσεις του και τις προτάσεις του
- ◀ Συμμετέχει στις μεγάλες ανακατατάξεις και αλλαγές που συντελούνται στην Εθνική Τράπεζα
- ◀ Υπογράφει επιχειρησιακές συμβάσεις

- ▼ Πραγματοποιεί περιοδείες σε εργασιακούς χώρους της Αθήνας και της επαρχίας

- ▼ Προσπαθεί να βελτιώνει συνεχώς την εργασιακή, οικονομική και κοινωνική θέση των εργαζομένων

Σήμερα οι εργαζόμενοι όχι μόνο συνδέονται ολοένα και περισσότερο με την Εθνική Τράπεζα, στην οποία δουλεύουν, αλλά ασχολούνται συστηματικά και με τη διαχείριση της.

- **Συνδικαλισμός είναι:**
 - η τάση των εργαζομένων να δημιουργούν συνδικάτα
 - η πολιτική που επιδιώκει να στηρίξει την οργάνωση της κοινωνίας στις επαγγελματικές ενώσεις
- **Συνδικάτο:** Ένωση εργοδοτών ή εργατών που γίνεται για την εξυπηρέτηση κοινών σκοπών και συμφερόντων. Σύμφωνα με τη σχετική νομοθεσία, για την ίδρυση συνδικάτων απαιτείται επιταμηλής τουλάχιστον επιτροπή την οποία το Κράτος εποπτεύει μέσω της δικαστικής αρχής, η οποία έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση που παραβιάζεται ο νόμος, να αποφασίζει και τη διάλυσή τους.
- **Ομοσπονδίες:** Όταν δύο ή περισσότερα συνδικάτα ενώνονται μεταξύ τους συγκροτούν ομοσπονδίες.
- **Συνομοσπονδίες:** οι ομοσπονδίες όταν ενωθούν μεταξύ τους καλούνται συνομοσπονδίες.

Κείμενα:
Γιολάντα Χατζή
Ιστορικό Αρχείο ΕΤΕ

Εικονογράφηση:
Σόλης Μπαρκής

Εποπτεία:
Ανέστης Πλοχινάς
Γενικός Γραμματέας Σ.Υ.Ε.Τ.Ε.

Παραγωγή - Εκτύπωση:
ΚΑΜΠΥΛΗ Advertising
Αντιγόνης 60, 104 42 Αθήνα
Τηλ: 51.56.810-20-30, Fax: 51.56.811

© ΣΥΕΤΕ

Σ Υ Ε Τ Ε

Σοφοκλέους 15 • 105 51, Αθήνα • Τηλ.: 3210661-2